

Πατήρ Αντώνιος Λουκόπουλος: «Αυτό που ζούμε, ίσως είναι μια κρυμμένη ευλογία. Ποτέ άλλοτε δεν είχε η ανθρωπότητα την ευκαιρία, να σταματήσει ολόκληρη ταυτόχρονα τον ακράτητο καλπασμό της.»

Οι δύσκολες μέρες της απαγόρευσης κυκλοφορίας εν καιρώ ειρήνης μάλιστα, είναι κάτι πρωτόγνωρο για τους περισσότερους και καλούμαστε όλοι να τις αντιμετωπίσουμε με ψυχραιμία, κουράγιο και αλληλεγγύη, προκειμένου να βγούμε ψυχικά και σωματικά αλώβητοι. Μέσα σε αυτή τη ζοφερή κατάσταση βέβαια, ίσως έχει έρθει και η ώρα του απολογισμού όπως γράφει ο **πατήρ Αντώνιος Λουκόπουλος** στο παρακάτω συγκλονιστικό κείμενο. Δε θα συμφωνήσουμε ότι ο περιορισμός των ελευθεριών μας και ο κίνδυνος της υγείας μπορεί να είναι «ευλογία», αλλά ποιος ξέρει, όταν τελειώσουν όλα αυτά, ίσως βγούμε έξω πιο δυνατοί, πιο σοφοί και έτοιμοι να πράξουμε τα δέοντα, όχι απλά για να συνεχίσουμε τις ζωές μας από εκεί που σταμάτησαν, αλλά για να τις κάνουμε καλύτερες εξοστρακίζοντας από τις κοινωνίες μας όσους και όσα μας οδήγησαν άμεσα ή έμμεσα στη σημερινή κατάσταση...

Ποτέ άλλοτε δεν είχε η ανθρωπότητα την ευκαιρία, να σταματήσει ολόκληρη ταυτόχρονα τον ακράτητο καλπασμό της.

Να κάνει ένα απρόσμενο διάλειμμα-έστω και αναγκαστικό-από το ποδοβολητό της πάνω σε τούτο τον πλανήτη.

Να κάνει ένα βήμα πίσω, να πάρει μια βαθειά ανάσα και να έρθει

αντιμέτωπη με τον εαυτό της.

Να κοιτάξουμε κατάματα τα λάθη μας, σαν είδος αλλά και ο καθένας μας ατομικά.

Γιατί ότι βιώνουμε είναι τα λάθη μας που γύρισαν για να μας στοιχειώσουν...Και αυτή είναι η ώρα του απολογισμού.

Είναι η ώρα που ο καθένας κλεισμένος στο "κελί" που έφτιαξε, θα έρθει αντιμέτωπος με τον ίδιο του τον εαυτό...

Οι περισσότεροι θα έρθουν πρόσωπο με πρόσωπο με την μοναξιά. Θα καταλάβουν ότι δεν αντέχουν να είναι μόνοι γιατί δεν έχουν τι να πουν με τον εαυτό τους. Έχουν μάθει να ορίζουν την ύπαρξή τους μέσα από τα μάτια των άλλων. Μέσα από επαγγελματικές επιτυχίες, μεγάλους έρωτες, υψηλές ταχύτητες, ρετουσαρισμένες photos και βεβιασμένα likes.

Και όταν αυτά λείψουν τότε χάνουν και την ισορροπία τους. Όταν τα μάτια των γύρω δεν κοιτούν, τότε χάνουν τον εαυτό τους. Όμως δεν είναι τα επιτεύγματα μας που καθορίζουν την ύπαρξή μας, άλλα η ουσία μας...

Άλλοι θα αναγκαστούν να έρθουν αντιμέτωποι με τις σχέσεις που έφτιαξαν. Τα παιδιά, τους γονείς, τους συντρόφους. Κλεισμένοι σ' ένα σπίτι χωρίς ελπίδα διαφυγής, δε θα υπάρξει άλλος τρόπος παρά να δουν ένας τον άλλον κατάματα. Να λουστούν εκείνα τα κακομαθημένα παιδιά που εκείνοι κατάντησαν έτσι και μετά τα ξαμόλησαν στον κόσμο. Να αντιμετωπίσουν επιτέλους έναν γάμο που έχει τελειώσει και όλο αναβάλλεται λόγω κερκτημένης ταχύτητας. Να τεστάρουν αν πραγματικά μπορούν και αντέχουν να μείνουν με το νέο τους σύντροφο...

Κι άλλοι θα έρθουν αντιμέτωποι με το φόβο του θανάτου, χαμένοι πίσω από κωλόχαρτα, μαντηλάκια και τόνους μακαρόνια...

Και με αυτό το σύννεφο του θανάτου πάνω από τα κεφάλια μας, ας αναλογιστούμε τι άξιζε από όσα ζήσαμε ως εδώ. Ας θυμηθούμε τι κάναμε πριν μερικές βδομάδες...γιατί θυμώναμε..γιατί

παλεύαμε..κι αν όλα αυτά έχουν ακόμα αξία τώρα.

Κι αν δεν έχουν, ίσως ήρθε η ώρα να αλλάξουμε.

Δεν μπορούμε να πορευτούμε άλλο σαν είδος με μοναδικές αξίες το χρήμα και την εικόνα. Τίποτα από τα δύο δεν μπορεί να μας βοηθήσει τώρα. Μας το δείχνει η ζωή χρόνια τώρα. Μας το φωνάζει το σύμπαν. Μας το ουρλιάζει ο πλανήτης. Ο πλανήτης που καταστρέφουμε κάθε μέρα που σηκωνόμαστε από το κρεβάτι μας και χοροπηδάμε στην πλάτη του με την έπαρση του κυρίαρχου είδους. Κι όμως...δεν είμαστε το κυρίαρχο είδος.

Τα μικρόβια είναι..! Αυτό, το μικρότερο όλων των πλασμάτων είναι που θα επιβιώσει μιας πιθανής ολικής καταστροφής. Όχι εμείς. Και αυτό έρχεται τώρα να μας απειλήσει μ' έναν τρόπο τόσο απόλυτο που θα μας υπενθυμίσει το πόσο ασήμαντοι είμαστε όλοι μας για τούτο τον πλανήτη.

Όλοι!

Άνδρες, γυναίκες, μικροί, μεγάλοι, πλούσιοι, φτωχοί, μετανάστες, ντόπιοι, χριστιανοί, μουσουλμάνοι...Όλοι!

Όποιος και να λείψει από εμάς, ο πλανήτης θα συνεχίζει να γυρίζει. Για την ακρίβεια, όσο εμείς νοσούμε ο πλανήτης θα θεραπεύεται.

Όσο μένουμε κλεισμένοι στα σπίτια μας, ο αέρας και τα νερά θα καθαρίζουν από τα υπολείμματα μας.

Τα ζώα και τα πουλιά θα γυρνούν ελεύθερα χωρίς τον φόβο μας.

Η Γη θα κάνει επιτέλους ένα διάλειμμα από την παρουσία μας και θα ανθίσει...

Κι αυτό ας μας γίνει ένα μάθημα που θα το θυμόμαστε όταν θα ξαναξεχουθούμε εκεί έξω. Να θυμόμαστε ότι κανείς μας δεν είναι σημαντικότερος κανενός σε αυτή τη γή και ότι εκείνη θα συνεχίζει να γυρίζει ακόμα και χωρίς εμάς.

Κι αν δεν το καταλάβουμε μόνοι μας τότε το επόμενο μας μάθημα θα είναι ακόμα δυσκολότερο...

π. Αντώνιος Λουκόπουλος